

## De nieuwe buurjongen

'Er is een nieuwe jongen in onze straat komen wonen,' zeg ik tegen Laura. Het is ochtendpauze en we zitten samen op een muurtje achter de school. Het is ons plekje, waar we altijd zitten

'Echt? In dat huis wat al zo lang leeg stond?' vraagt Laura.

'Yep. Eindelijk. Volgens mij heeft het wel twee jaar te koop gestaan.'

'En?'

Ik kijk mijn vriendin aan. 'Wat en?' vraag ik, hoewel ik best snap wat ze bedoelt.

'Nou... is-ie leuk?'

Ik grinnik. 'Ja, hij is leuk.'

'Je hebt dus al kennis met hem gemaakt? Hoe heet hij?'

'Jeffrey McCulloch.'

'Wat een aparte naam. Is hij buitenlands of zo?' vraagt Laura.

Ik denk terug aan gisteren en grinnik.

'Je weet dat ik folders rondbreng hè? Nou, precies op het moment dat ik gisteren de folders in hun brievenbus wilde stoppen, deed hij de deur open. Ik schrok zo dat ik een stap naar achter deed en toen bleef ik met mijn schoen ergens achter haken.'

Laura kijkt me met grote ogen aan. 'Je gaat me niet vertellen dat je tijdens je eerste ontmoeting met je nieuwe buurjongen plat op je gat ging hè?'

Ik knik. 'Ik schaamde me echt naar. De folders vlogen uit m'n handen en lagen door heel zijn tuin.'

'O nee! Wat een afgang!' roept Laura. Ze slaat haar hand voor haar mond (mijn vriendin kan soms best overdrijven hoor).

'En toen?'

'Toen hebben we samen de boel weer bij elkaar gezocht en zo raakten we aan de praat. Weet je trouwens hoe hij aan die vreemde naam komt? Da's best een beetje apart verhaal.'

'Vertel op!' zegt Laura.

Dit muurtje is best hard, en ik ga wat verzitten. 'We zouden hier eigenlijk een paar kussens neer moeten leggen,' zeg ik met een pijnlijk gezicht.

'Vertel nou maar, want de bel gaat zo,' zegt Laura ongeduldig.

'Oké. Het begon allemaal net na de Tweede Wereldoorlog, zei Jeffrey. Nederland was net bevrijd en iedereen was in een feeststemming. In het dorp waar zijn overgrootoma woonde, waren veel soldaten gelegerd die ons land hadden bevrijd. De meeste van hen waren Canadezen. Die soldaten waren natuurlijk ook helemaal blij dat ze eindelijk mochten stoppen met vechten.'

De bel gaat. Ik spring van het muurtje.

'Zie je wel, ik zei het toch,' zegt Laura.

Als ik weg wil lopen, houdt ze me tegen.

'Eerst vertellen hoe het afloopt!'

'Lau, kom nou, anders komen we te laat, en ik heb geen zin in straf vandaag. De meester was vanmorgen al zo chagrijnig.'

Laura schiet in de lach. 'Ja, logisch als jij zijn bekertje koffie omgooit!'

Als we naar de ingang lopen, vertel ik verder.

'Goed, in dat dorp van Jeffrey's overgrootoma werd dus volop gefeest. En er waren nogal wat Hollandse meisjes die verliefd werden op zo'n stoere Canadese soldaat. Dat gebeurde ook met Jeffrey's overgrootoma. De meeste soldaten gingen zodra het kon weer gauw naar huis, terug naar Canada, maar die soldaat McCulloch niet. Hij trouwde met zijn Hollandse meisje.'

'Dus Jeffrey's overgrootvader was een Canadese soldaat? Dat is best wel stoer, eigenlijk.'

Laura pakt me bij m'n arm. 'Hé, zal ik vanmiddag uit school bij jou spelen?'

Ik grinnik. 'En dan wil je zeker even toevallig langs zijn huis lopen? Maar hij is er toch niet, want hij moest vandaag naar zijn werk.'

'Werk?' Laura kijkt me verwonderd aan.

'O ja, Lau, ik ben nog vergeten te vertellen dat Jessie al negentien is.'

En ik kan er echt niets aan doen dat ik hard in de lach schiet als ik dan in Laura's beteuterde gezicht kijk.